ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24—94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43—23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1,50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΟΚΤΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1966
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΚΑ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6658

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΥΠΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΝ...

Ἡ πρόκλησις τοῦ κ. Ἀνδρέα κατὰ τοῦ Ἔθνους μετεφέρθη εἰς τὴν Κρήτην. Προφανῶς, παρεξήγησε τὸν ἡρωϊσμόν της, ὁ ὁποῖος, εἰς τὸ παρελθόν, συνεδέθη μὲ ἐντόνους ἐκδηλώσεις. Καὶ ὑπεβίβασε τὴν Μεγαλόνησον εἰς ἔπαλξιν τῶν φατριαστικῶν σκοπιμοτήτων του. Μόνον ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ἐπεχείρησε νὰ μετατρέψῃ τὴν θεατρικὴν ἀπόδασιν εἰς εὐκαιρίαν ἀθλίας δημοκοπίας. Καὶ νὰ δώσῃ ἐκεῖθεν πρόσθετον ἔμφασιν εἰς τὰ ἀσύστατα κηρύγματα, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ διαιρέσῃ τὴν χώραν. Καὶ νὰ τὴν βυθίσῃ εἰς τὸ χάος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόλαβε νὰ εὐρύνῃ ὅσον ἐσχεδίαζε, πρωθυπουργοῦντος τοῦ πατρός του.

Ἔφθασεν εἰς τὴν Κρήτην δίκην θιασάρχου, ἐπικεφαλῆς πειθηνίων καὶ ἀβούλων βουλευτῶν, φέρων εἰς τὰς ἀποσκευάς του ἐμπρηστικὰ συνθήματα καὶ προϊόντα παρανοϊκοῦ παροξυσμοῦ. Ἀλλ' εἰς τὴν οἰκτρὰν ἀπόπειραν τῆς καπηλείας ἀπήντησεν ἡ Κρήτη μὲ τὴν ὑπερήφανον ἀποχήν της ἀπὸ τὴν ὑποδοχήν. Μετὰ τοὺς συντόμους «δημοκρατικοὺς ἀγωνιστικοὺς χαιρετισμοὺς» τοῦ κ. Νικήτα Βενιζέλου, οἱ ἄλλοι συνοδεύοντες βουλευταὶ περιωρίσθησαν εἰς ρόλον βωβῶν κομπάρσων. Καὶ ἐνεφανίζετο ἔξαλλος ὁ κ. Ἀνδρέας, διὰ νὰ ἐπιτεθῇ μὲ πρωτοφανῆ ὀξύτητα ἐναντίον τοῦ Στέμματος, τῆς «ὀλιγαρχίας καὶ τῆς δεξιᾶς». Ἐκδηλώσεις παρανοϊκοῦ παροξυσμοῦ διὰ πάντα ἀμερόληπτον κριτήν. Ὁπωσδήποτε, ὅμως, αὐτὴ ἡ ἐπιθετικότης τῶν διακηρύξεων εἶναι ἐξόχως χαρακτηριστική. Διότι ἀποδεικνύει τὴν ποιότητα τοῦ καισαρίσκου τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Καὶ τὸ πνευματικόν του ποιόν. Καὶ τὴν ψυχικήν του ἀνωμαλίαν.

Ἀνιαρότατα ἐμηρύκασεν ὁ κ. Ἀνδρέας, κατὰ τὰ πατρικὰ πρότυπα, ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ ἀποτελοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν διαφανέστατον προπέτασμα τῶν διαλυτικῶν του σχεδίων καί, ἀφ' ἑτέρου, ἀγχώδη προσπάθειαν μετατοπίσεως εὐθυνῶν καὶ διασκεδάσεως ἐντυπώσεων. Μέσῳ αὐτῶν, ὅμως, ἐπρόβαλε καὶ πάλιν ὁ προσφιλέστατος στόχος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Στρατόν. Καὶ δι' αὐτοῦ ἀπὸ τὸν Θρόνον. Καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς εἶναι ἀξιοπρόσεκτα ὅσα ὁ φλύαρος αὐτὸς ἐπανέλαβε. Συνοψίζονται εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἴδῃ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις ὄργανον ἐθνικῆς ἀνανεώσεως. Ἀλλὰ τοῦτο, τί ἀκριβῶς σημαίνει;

Στοιχειώδης λογικὴ ὁδηγεῖ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ κ. Ἀνδρέας ἐννοεῖ ἀνάμιξιν τοῦ Στρατοῦ εἰς τὴν πολιτικήν. Διότι ἡ «ἀνανεωτικὴ» προσπάθεια εἰς ὅλα τὰ δημοκρατικὰ κράτη εἶναι πολιτικὴ πρᾶξις. Σχεδιάζεται καὶ πραγματοποιεῖται ἀπὸ ὑπεύθυνον πολιτικὴν Κυβέρνησιν. Καί, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς προγραμματικῆς ἐφαρμογῆς της, αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις κρατοῦνται μακράν, ἐκπληροῦσαι μόνον τὸν φύσει καὶ θέσει ρόλον των. Δηλαδὴ τὴν συνεχῆ ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν διαρκῆ ἐπαγρύπνησιν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Πατρίδος. Λέγων, συνεπῶς, ὁ κ. Ἀνδρέας ὅσα λέγει, τί ἆρά γε ἐπακριβῶς ἐννοεῖ;

Φυσικά, ὁ ἴδιος οὐδέποτε θὰ τολμήσῃ εὐθεῖαν καὶ σαφῆ διευκρίνησιν. Εἶναι ὅμως φανεροὶ οἱ ὕπουλοι σκοποί του. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀντιλαμβάνεται, εὐτυχῶς, καὶ ὁ Λαός. Ἐννοεῖ στρατὸν ἰδικόν του. Στρατὸν ὑποτεταγμένον εἰς τὰ νεύματα τῆς κομματικῆς του κραιπάλης. Στρατὸν κατευθυνόμενον ἀπὸ φατριαστικὰς ἐξαρτήσεις. Καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ὀφείλει κανεὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ συνέπειαν εἰς τὸν κ. Ἀνδρέαν. Καὶ θάρρος ὁμολογίας. Τῆς ὁμολογίας ἐκείνης, ἡ ὁποία συνδέεται μὲ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ ΑΣΠΙΔΑ. Διότι, ὅταν κανεὶς ἐπιθυμῇ περίπου ἰδιοκτησίαν του τὸν Στρατόν, διατί καὶ δὲν θὰ ἦτο ἐκεῖνος, ποὺ ἐνεπνεύσθη καὶ κατηύθυνε κάποιαν ὀργάνωσιν, ἀποβλέπουσαν εἰς ἔλεγχον καὶ ὑποταγὴν εἰς τὰ κελεύσματα καὶ τὰς κομματικὰς ἰδιοτελείας του; Καὶ κατὰ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ κριθῇ ἀπὸ τὴν Κοινὴν Γνώμην ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, ὑποδυόμενος τὸν ἀρχηγὸν ἐκ διαδοχῆς, ζῶντος τοῦ πατρός, ἔχει τὴν ἀφέλειαν ὁμοίων αὐτοαποκαλύψεων; Αὐτοαποκαλύψεων, αἱ ὁποῖαι γίνονται στεντορείως καὶ αἱ ὁποῖαι ξεκινοῦν μὲν ἀπὸ τὴν πρόθεσιν τῆς σπορᾶς μίσους, δὲν παύουν ὅμως νὰ καθίστανται προδοτικαὶ μυχίων πόθων καὶ παραισθήσεων, δυναμένων, πάντως, νὰ ἀκολουθηθοῦν ἀπὸ δραματικὰς συνεπείας. Βεβαίως, δὲν λησμονεῖ κανείς: Ὁ κ. Ἀνδρέας ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐπιπολαιότητι καὶ παθολογικῇ ψευδομανίᾳ του, προχθὲς μόλις, ἐπεχείρησε νὰ ἐμπλέξῃ ξένας Κυβερνήσεις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ψευδόμενος ὡς ἄσχετος καὶ ἀξιοπεριφρόνητος ἀγύρτης τῆς πολιτικῆς. Ὅμως, ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἀνεπτυγμένον τὸ τάλαντον τῆς ἀναισχυντίας, οὐδόλως σημαίνει, ὅτι καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν.

Κανονικῶς, λοιπόν, ὁ κ. καθηγητὴς τῶν παχυλῶν μισθῶν καὶ τοῦ ἀερολογήματος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε τεθῆ ὑπὸ πνευματικὴν καὶ πολιτικὴν ἀπαγόρευσιν. Καὶ ἦτο χρέος τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐτῶν ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἀντιληφθῆ, ὅτι ὁ υἱὸς ἔχρηζε παρεμφεροῦς προνοίας. Ποῖος, ὅμως, πλέον, εἰμπορεῖ νὰ διαδραματίσῃ ρόλον κηδεμόνος; Καὶ κατὰ ποῖον τρόπον; Δὲν βλέπομεν ἄλλον ἀπὸ τὸν Λαόν. Καὶ ἀπὸ τὴν χλεύην, τὴν ὁποίαν ἐπιφυλάσσει εἰς τὸν ἔξαλλον τυχοδιωκτισμὸν τοῦ δῆθεν πολιτικοῦ. Διότι δῆθεν πολιτικὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰς τόσον βραχὺ διάστημα σταδιοδρομίας εἰς τὴν δημοσίαν ζωὴν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τόσας ἀνακολουθίας, τόσας ψευδολογίας, τόσας ἀσχημίας γλώσσης καὶ τόσας παρεκκλίσεις ἀπὸ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς στοιχειώδους λογικῆς.

ΥΠΟ ΤΟΥ κ. Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ ΤΟΥ

ΑΠΕΙΛΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΤΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΤΙ ΔΗΘΕΝ ΗΜΠΟΔΙΣΕ ΤΗΝ «ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΝ» ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΝ ΤΗΣ Ε.Κ.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΖΗΤΕΙ ΚΡΑΤΟΣ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ" ΤΥΠΟΥ

ΣΟΒΑΡΑ ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, 22.— Ἔγκυροι πολιτικοὶ κύκλοι, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν περιοδείαν τοῦ κλιμακίου τῆς Ἑνώσεως Κέντρου εἰς Κρήτην, ἐτόνιζον σήμερον, ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν διεξάγεται δελκυστίνδα ὑποψηφίων ἡγετῶν εἰς τὴν Κρήτην.

Κατὰ τοὺς ἐγκύρους πολιτικοὺς κύκλους, ὁ μὲν κ. Ἀνδρ. Παπανδρέου προβάλλει ἑαυτὸν εἰς τὴν Κρήτην ὡς τὴν «ἡγετικὴν φυσιογνωμίαν» τῆς Ἑνώσεως Κέντρου μὲ πανελλήνιον προβολὴν καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν φεουδαρχικὴν Βενιζελοκρατίαν. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, προσπαθεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ τοὺς ἀντιπάλους του ἐντὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς αὐτούς, ὅτι καὶ οἱ μετριοπαθεῖς τὸν ἀκολουθοῦν εἰς τὴν ἀλλόφρονα πολιτικὴν του γραμμήν.

Ἀντιθέτως, ὁ κ. Νικήτας Βενιζέλος, προβάλλων καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ὡς ἡγετικὸν στέλεχος τῆς Ε.Κ., ἐπιδιώκει νὰ ἀμφισβητήσῃ ἀπὸ τὸν υἱὸν Παπανδρέου τὴν ἡγεσίαν καὶ τὴν δυνατότητα τῆς πολιτικῆς ἐξουθενώσεως τῶν μετριοπαθῶν στοιχείων τῆς Ἑνώσεως Κέντρου.

Εἰς τοῦτο, ἄλλως τε, ὀφείλεται καὶ ἡ παρατηρηθεῖσα εἰς τὴν Κρήτην ἄμιλλα εἰς ἐξτρεμιστικὰ συνθήματα μεταξὺ τῶν δύο ὑποψηφίων ἡγετῶν τῆς Ε. Κ.

Ἡ μὴ συμμετοχή, ἄλλως τε, τῶν κ. κ. Γ. Μαύρου, Σ. Παπαπολίτη καὶ Στ. Χούτα, οἱ ὁποῖοι, κατὰ μίαν συμφωνίαν, ἡ ὁποία συνήφθη μεταξύ των καὶ τοῦ κ. Α. Παπανδρέου, εἶχον ὁρισθῆ καὶ οἱ τέσσαρες ὡς κύριοι ὁμιληταί, ἕνας ἕκαστος εἰς μίαν τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Κρήτης, καταδεικνύει πλήρως τὴν ὑφισταμένην διαμάχην μεταξὺ τῶν δύο ἀντιμαχομένων μερίδων.

Ἄλλως τε, σήμερον, ὁ υἱὸς Παπανδρέου εἰς τὸν λόγον του εἰς τὸ Ἡράκλειον, ὁμιλῶν ὡς ἄλλος Καῖσαρ, ἐξήγγειλε τὴν ἀπόφασίν του περὶ τῆς ἀπολύτου κομματοκρατίας ἐπὶ τῶν βουλευτῶν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. «Τὸ κόμμα, εἶπε, πρέπει νὰ ἐλέγχῃ τοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἐκπροσώπους του».

Τόσον ὁ κ. Ἀνδρ. Παπανδρέου, ὅσον καὶ ὁ κ. Νικήτας Βενιζέλος, ὁμιλοῦντες σήμερον εἰς τὸ Ἡράκλειον Κρήτης ἐνώπιον συγκεντρώσεων φίλων των, εὐθυγράμμισαν τὰς γενικὰς κατευθύνσεις τῶν λόγων των.

Ὁ υἱὸς Παπανδρέου, μιμούμενος συνεχῶς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ περὶ «σεισμῶν» εἰς τὰς συγκεντρώσεις, ἀπεκάλεσε τὴν συγκέντρωσιν τοῦ Ἡρακλείου «λαϊκὸν σεισμόν» καὶ ἀφοῦ ἀνέφερεν, ὅτι ὕστερα ἀπὸ 30 χρόνια, καθ' ἃ ἐπεκράτησεν «ἡ δεξιὰ ἀντίδρασις τῆς ἐθνικῆς μειοδοσίας, ἐξημέρωσε ἡ 16η Φεβρουαρίου 1964, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐφύσηξε ὁ ἄνεμος τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως».

«Ξεκινήσαμε, εἶπε, γεμᾶτοι ἐλπίδα. Καὶ ὅμως διεψεύσθημεν. Ἡ ἐξουσία δὲν ἦτο στὰ χέρια μας, ἀλλὰ στὰ χέρια τῶν παρακρατικῶν, στὰ χέρια τῆς χούντας καὶ στὸ κάθε βῆμα μας βρίσκαμε τὴν ἀντίδρασι καὶ εἴμεθα ἕτοιμοι διὰ τὴν πτῶσιν».

Ἐν συνεχείᾳ, ἐξετράπη εἰς πρωτοφανῆ ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ ἀνέφερεν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς εἶχε τὴν καλὴν τύχην νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Θρόνον, ὅτε κυβερνήτης τῆς χώρας ἦτο ὁ Γ. Παπανδρέου καὶ εἶχε ἔτσι τὴν εὐκαιρίᾳ νὰ συνδεθῇ μὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Καὶ ὅμως τὸ ἀντιπαρῆλθε καὶ προσεπάθησε νὰ συγκυβερνήσῃ τὴν χώραν καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸ λαό.

Ὡμίλησεν ἐν συνεχείᾳ περὶ παραβιάσεως τοῦ Συντάγματος καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν δύο τελευταίων συνεντεύξεων Ἀμερικανῶν δημοσιογράφων, διηρωτήθη: Διατί δὲν ἑτοιμάζεται τὸ νέον Στρατοδικεῖον, ἐφ' ὅσον βασιλικὰ στοιχεῖα στὸ στρατὸ ἑτοιμάζονται νὰ ἀνατρέψουν τὴν λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν;

Τέλος, ὁ κ. Α. Παπανδρέου διεκήρηξε τὰς δικτατορικὰς τάσεις τὰς ὁποίας ἔχει ὅσον ἀφορᾷ τὴν διοίκησιν τοῦ κόμματος καὶ ἐτόνισεν, ὅτι τὸ κόμμα πρέπει νὰ ὀργανωθῇ συμφώνως πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα, χωρὶς ὅμως νὰ διευκρινήσῃ τὰ Ἀνατολικὰ ἢ τὰ Δυτικὰ τοιαῦτα, καὶ προσέθεσεν ὅτι τὸ κόμμα πρέπει νὰ ἐλέγχῃ τοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἐκπροσώπους του καὶ προσέθεσεν ὅτι ὑπέρτατον καθῆκον του εἶναι νὰ ὀργανώσῃ τὸ κόμμα συμφώνως πρὸς τὰς δημοκρατικὰς παραδόσεις, καὶ περαιτέρω ὑπεγράμμισεν, ὅτι καθῆκον τοῦ κόμματος εἶναι νὰ ἀποφύγῃ τὰς παγίδας τῆς Δεξιᾶς.

ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΛΕΥΚΑΝΘΗ Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΡΧΟΥ ΜΑΛΙΚΟΥΡΤΗ

ΑΦΙΧΘΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἡ ἀποδιδομένη εὐθύνη εἰς τὸ ὑγειονομικὸν προσωπικὸν τοῦ γεν. νοσοκομείου Πατρῶν (καὶ εἰς τὸν χειρουργὸν ἰατρὸν κ. Γ. Νίκαν) παρὰ τῶν οἰκείων τοῦ φονευθέντος ἀντισυνταγματάρχου Μαλικούρτη, ἐκτὸς τῆς δικαστικῆς ἐρεύνης, τὴν ὁποίαν διέταξεν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς (ὅστις ἀπήγγειλε κατηγορίαν δι' ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας εἰς τὸν ἰατρὸν κ. Νίκαν καὶ διέταξεν ἀνακρίσεις), ἤδη ἤρχισε καὶ διοικητικὴ τοιαύτη. Χθὲς ἀφίχθη ἐνταῦθα ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς κ. Βοσυνιώτης, ὁ ὁποῖος θὰ διενεργήσῃ ἀνάκρισιν προκειμένου νὰ διαπιστωθῇ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν ἡ καταγγελία περὶ καθυστερήσεως τῆς παροχῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τοῦ νοσοκομείου εἰς τὸν τραυματισθέντα διὰ περιστρόφου ἀντισυνταγματάρχην Μαλικούρτην.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

«ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ;»

Προχθὲς εἶδα κατάματα τὴν ἀγωνία τῆς σύγχρονης γενεᾶς. «Τί θὰ κάμω τώρα, μοῦ ἔλεγε ἕνα παιδὶ εἴκοσι χρόνων. Δυὸ φορὲς ἔδωσα ἐξετάσεις στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ ἀπέτυχα. Ὅλοι οἱ κόποι μου, ὅλες ἡ προσπάθειές μου χάθηκαν κ' ἐγὼ βρίσκουμαι πάνω σ' ἕνα μεγάλο ἐρώτημα: Τί θὰ κάνω τώρα;».

Μὰ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα χιλιάδων παιδιῶν, ποὺ φθάνουν ὡς τὰ προπύλαια τῶν ὀνείρων τους κ' ἔπειτα πισωστρέφουν, τρομοκρατημένα ἀπὸ τὰ φαντάσματα τῆς πραγματικότητας.

Οἱ καιροὶ εἶναι κακοὶ γιὰ ὅλους. Μὰ χειρότεροι, φυσικά, ἔρχονται γιὰ τὸ ξεκίνημα τοῦ νέου, ποὺ πρέπει νὰ προχωρήσῃ μέσα στὴν ἀνωμαλία. Μεγαλώνει πάνω σὲ σύνορα ἄσχημα, ἱκανὰ νὰ τοῦ σκοτώσουν τὴ θέληση καὶ νὰ τοῦ καταστρέψουν τὸ αἴσθημα.

Ἡ λευκόφορος ποὺ περπατάει εἶναι δυαδική, γιατί τὴν ἀποτελοῦν δύο ἀντίθετοι πόλοι. Τὰ ὄνειρα καὶ ἡ σκληρότερη πραγματικότητα. Ξέρουμε πὼς τὰ ὄνειρα ἑνὸς νέου δὲν ἔχουνε περιορισμούς. Ἡ φαντασία του καλπάζει ἀχαλίνωτη πάνω σὲ τέθριππα ἅρματα. Χτίζει παλάτια, ἀπ' ὅπου κ' ἂν ξεκινάῃ... κι' ἔρχεται ἡ στιγμή, ποὺ τὸ φαλλίδι τῆς πραγματικότητας κόβει ἀλόγιστα τὴς ὄμορφες δαντέλλες ποὺ δούλεψε ἡ καρδιὰ καὶ τὸ ὄνειρό του. Ὅ,τι μένει ἔπειτα, εἶναι σκοτεινό. Ἡ ἀηλὴ σκάλα τῆς φαντασίας ἔχει σβύσει τὰ φῶτα της πλέον.

Καὶ τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα ἐπετάγεται στυγνὸ ἀπὸ τὰ στόματα χιλιάδων νέων: «Τί θὰ κάμω τώρα;». Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ὅμως, ἀρχίζουν καὶ οἱ συμβιβασμοί του. Θὰ κυττάξῃ κατάματα τὴ ζωή. Θὰ ἴδῃ τὴν ἄσπλαχνη μορφή της, ποὺ τσαλαπατάει ἀσυγκίνητη καὶ χωρὶς ἠθικὴ συναισθηματικότητα τὸν νέον καὶ τὸν ἀδύνατο. Καὶ τότε θὰ σκεφθῇ, ὅτι πρέπει νὰ προχωρήσῃ, σπρώχνοντας καὶ γκρεμίζοντας. Τί θὰ τὴν κάμῃ τὴ δύναμή του; Θ' ἀρχίσῃ μιὰ νέα διαδρομὴ πάνω στὸ κεντρικὸ στοιχεῖο τῆς ὕπαρξης καὶ θὰ ριχτῇ στὸ κοινωνικὸ πρόβλημα μὲ τὸ ζεμανφουτισμὸ τῆς ἐποχῆς. Ἐποφθαλμιᾶ πάντοτε τὴν ἄνοδο, μὰ μεταχειρίζεται γι' αὐτὸ μέσα ὕποπτα. Ὁ ἄγνωστος δρόμος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου πρέπει κατὰ κάποιο τρόπο νὰ ἐξηγηθῇ.

Αὐτός, ὅμως, ὁ κόσμος γέμισε ἀπὸ κολάσεις, ποὺ συμπληρώνουν τὴ νέα δημιουργία τῶν καιρῶν: «Ὅποιος ἔχει μαχαῖρι τρώει πεπόνι». Ποῦ νὰ μὴν ἀκουστῇ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ἐρώτημα, ὅταν ὁ νέος ἀντικρύζῃ μιὰ ἀτελείωτη οὐρὰ ἀνθρώπων, ἐπαιτούντων μιὰ ἀσήμαντη θεσούλα; Πῶς νὰ μὴν περιστείλῃ τὰ φτερὰ τῆς αἰσιοδοξίας του, ὅταν προσκρούῃ στὴς ἀπατηλὲς ὑποσχέσεις τῶν ἰθυνόντων; Πῶς νὰ μὴ καλλιεργηθῇ ἡ δυσπιστία του πρὸς τὴν πρόοδο καὶ τὴ ζωή, ὅταν ἀπὸ τὰ ἀπέραντα καὶ ἄψαχτα σύνορα τῶν ὁραματισμῶν του πέσῃ στὸ βυθὸ τῆς ἀβεβαιότητας;

Ἔτσι μπαίνει ἀγριεμένος σ' ἕνα σχολεῖο, ποὺ δὲν ἐφαρμόζει καμμιὰ κοινωνικὴ δίαιτα, καὶ προχωρεῖ στὸ Μαραθώνιο σὲ κατάσταση ἄμυνας. «Τί θὰ κάμω τώρα;». Αὐτὸς ὁ ἀντίλαλος, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται μέσα σ' ὅλα τὰ στάδια τῆς νεότητας, δυστυχῶς, δὲν συγκινεῖ. Ἡ γοερὴ αὐτὴ κραυγὴ δὲν φθάνει εὔκολα στοὺς πύργους, ποὺ κλείνουν τὰ πεπρωμένα τους. Καὶ ὁ ἀγώνας ξεκινάει τραχὺς καὶ γεμάτος ἀπὸ τὸ πικρὸ ἐρώτημα: «Τί θὰ γίνω;».

Τὸ θέαμα τοῦ κόσμου σήμερα κρύβει μιὰ ἀντίληψη ἐγωκεντρική. Ὅλο τὸ μεγάλο σύνολο τῆς ζωῆς στηρίζεται σὲ θεμέλια ὑλιστικά. Ἡ ἐποχὴ εἶναι ἐποχὴ γεννήσεως τραγωδιῶν. Εἶναι ἡ ἀρχὴ παρακμῆς, εἶναι παραλογισμός, ποὺ μέσα της ἀγκομαχάει ὄχι μόνον ὁ νέος, ἀλλὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Μήπως δὲν πρέπει ὅλοι νὰ ρωτᾶμε τὸ τί θὰ γίνουμε;...

ΕΥΑ

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Τὸ Ε.Β.Ε. ζητεῖ τὴν ἐπίλυσιν σοβαρῶν ἐκκρεμῶν θεμάτων

Συνῆλθεν ἡ ὁλομέλειά του

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗΣ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΖΑΚΧΑΡΕΩΣ ΚΑΙ Η ΕΚΡΕΜΟΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΑΣ

Προχθὲς τὸ ἑσπέρας συνῆλθεν εἰς συνεδρίασιν ἡ ὁλομέλεια τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πατρῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ν. Βέτσου.

Πρὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως ὁ πρόεδρος κ. Βέτσος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Κύριοι Συνάδελφοι,

«Προχθὲς Τρίτην μετέστη εἰς τὴν αἰωνιότητα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Ἕλληνας βιομηχάνους, ὁ ἐπίλεκτος καὶ σεβαστὸς συμπολίτης Εὐάγγελος Λαδόπουλος. Ὅλοι γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν πολυσχιδῆ δρᾶσιν του. Ἡ ὅλη του ζωὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν διαρκῆ καὶ ἐπίπονον προσπάθειαν πρὸς δημιουργίαν καὶ ἀπὸ μίαν ἀδιάκοπον καὶ εὐεργετικὴν δρᾶσιν. Ἐὰν ὑπάρχουν ἄνθρωποι εὐφορούμενοι ἀπὸ νεότητος, ἀπὸ τὴν ἔφεσιν πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν μόχθον καὶ ἀπὸ τὸ συναίσθημα νὰ ἀποδοῦν ὠφέλιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν, ὀφείλομεν νὰ κατατάξωμεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν ἀπελθόντα τοῦ κόσμου τούτου σεβαστὸν συμπολίτην.

Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης διερμηνεύω τὴν βαθυτάτην λύπην τοῦ ἐμποροβιομηχανικοῦ κόσμου τῶν Πατρῶν ἐπὶ τῷ θλιβερῷ γεγονότι καὶ ἐκφράζω τὰ θερμὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐρίτιμον σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τοῦ μεταστάντος. Εἰς ἀπότισιν φόρου τιμῆς εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος ἀνδρός, παρακαλῶ ὅπως τηρήσωμεν ἑνὸς λεπτοῦ σιγήν».

Τὸ Σῶμα ἐγειρόμενον τηρεῖ σιγὴν ἑνὸς λεπτοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Βέτσος ἐκθέτων τὰς ἐνεργείας τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἐπιμελητηρίου διὰ τὴν ἐπίλυσιν καὶ προώθησιν τῶν ἐνδιαφερόντων τὰς παραγωγικὰς τάξεις ζητημάτων εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἡ διοίκησις τοῦ Ἐπιμελητηρίου μας κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως τοῦ Σώματος μέχρι σήμερον ἐνήργησε δι' ὑπομνημάτων τῆς καὶ δι' αὐτοπροσώπων διαδημάτων της πρὸς τὸν κ. πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τοὺς ἁρμοδίους ὑπουργοὺς καὶ λοιποὺς ἁρμοδίους κυβερνητικοὺς καὶ τραπεζικοὺς παράγοντας χειριζομένους ζωτικὰ θέματα ἐνδιαφέροντα τὰς παραγωγικὰς τάξεις τῆς χώρας διὰ τὴν ρύθμισιν καὶ προώθησιν αὐτῶν πρὸς συμφερούσας λύσεις. Οὕτω:

1) Ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Βιομηχανίας τὴν παράτασιν τῆς ἰσχύος ἐπὶ μίαν εἰσέτι 10ετίαν τῶν μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας.

2) Διεμαρτυρήθη διὰ τὴν παρατηρουμένην μεγάλην καὶ ἀδικαιολόγητον καθυστέρησιν λήψεως τῆς ἐξωτερικῆς ἀεροπορικῆς ἀλληλογραφίας.

3) Ἐζήτησε παράτασιν ἐπὶ ἓν δίμηνον τῆς προθεσμίας ἐξοφλήσεως τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν.

4) Ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοὺς ὑπουργοὺς Συντονισμοῦ καὶ Ἐμπορίου, ὅπως μὴ ἐπιμένουν εἰς τὸ μέτρον τῆς διμήνου δεσμεύσεως τῶν προκαταβολῶν ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν, νὰ προβοῦν δὲ εἰς τὴν κατάργησιν ἢ τροποίησιν αὐτοῦ.

5) Διὰ ἐπανειλημμένων τηλεγραφημάτων τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοὺς ὑπουργοὺς Ἐσωτερικῶν καὶ Συντονισμοῦ ἀντετάχθη κατὰ τῆς μελετωμένης διὰ τοῦ καταρτιζομένου σχεδίου νόμου περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἐπιβολῆς νέων φορολογιῶν μελλουσῶν νὰ πλήξουν τὰς παραγωγικὰς τάξεις καὶ ἐζήτησεν ὅπως τὸ ἐν λόγῳ νομοσχέδιον πρὸ τῆς ψηφίσεώς του τεθῇ ὑπ' ὄψει τῶν προαναφερομένων τάξεων.

6) Διὰ